

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№. 01.03-У
... 01.03 ... 2018 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ДО

Вх. № 106 КВ 10Т17г
Дата 01.03.18г.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

г-н БОРИС ВЕЛЧЕВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ВЕЛЧЕВ,

Изпращам на вниманието Ви становище на Министерския съвет по конституционно дело № 10 за 2017 г.

Становището е одобрено с Решение № ..122.. на Министерския съвет от 2018 г.

ЗА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ

(~~Ромислав~~ Дончев)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТ МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 10 ЗА 2017 Г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 16 януари 2018 г. сме конституирани като заинтересована страна по конституционно дело № 10 за 2017 г., образувано по искане на пленума на Върховния касационен съд за установяване на противоконституционност на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно, и на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), както и за произнасяне за съответствие на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно от НПК, с чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

1. Относно твърдението за противоречие на разпоредбата на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно от НПК, с чл. 121, ал. 1 от Конституцията и чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи:

В искането на пленума на Върховния касационен съд (ВКС) се твърди, че чрез оспорената разпоредба на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно от НПК, ревизионните актове, докладите по чл. 19 от Закона за държавната финансова инспекция (ЗДФИ) и одитните доклади

по чл. 56 от Закона за сметната палата (ЗСП) се приравняват на доказателствено средство в наказателния процес. Твърди се, че оспорената разпореда противоречи на чл. 121, ал. 1 от Конституцията относно конституционното изискване съдилищата да осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния процес, както и на чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) относно правото на справедлив процес в частта на изискванията за състезателност и равенство на средствата за правна защита. Пленумът на ВКС изразява разбиране, че документите в оспорената разпореда не възпроизвеждат факти от обективната действителност, а съдържат фактически констатации, съставляващи логически изводи на съответния държавен орган, и недопустимо се приравняват на писмени доказателствени средства, които могат да се събират само по реда на НПК.

В разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от Конституцията се съдържа забраната, че никой не може да бъде осъден само въз основа на своето самопризнание. Само тази конституционна норма съдържа уредба, отнасяща се до доказателствата в наказателното производство. На конституционно ниво няма друга уредба, която да придава на другите доказателства и доказателствени средства в наказателния процес предварително определена сила или да ги разграничава като такива с по-голяма или по-малка доказателствена сила. Следователно уредбата на тази материя на законово ниво е въпрос на законодателна целесъобразност с оглед на осигуряване възможност на съда за цялостен анализ на всички събрани доказателства и вземане на решение по вътрешно убеждение.

Конституционното изискване по чл. 121, ал. 1 съдилищата да осигуряват равенство и условия за състезателност на страните в съдебния е обезпечено с широк кръг правни гаранции. Наказателно-процесуалният кодекс съдържа комплекс от норми – основни принципи и конкретни правила, гарантиращи конституционносъобразното протичане на процеса на събирането, проверката и оценката на доказателствения материал. Съдът и прокурорът са длъжни да спазват и прилагат основните принципи в наказателния процес: те вземат решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона (чл. 14, ал. 1 от НПК); в пределите на своята компетентност вземат всички мерки, за да осигурят разкриването на обективната истина (чл. 13 НПК); основават решенията си върху доказателствени материали, които събират и проверяват лично (чл. 18 от НПК); доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила (чл. 14, ал. 2); обвиняемият се смята за

невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда (чл. 16 от НПК) и др.

Действително в чл. 127, ал. 1 от НПК освен писмените доказателствени средства, събрани по реда на НПК, законодателят е определил като такива и документи, които са съставени в друго производство, извън наказателния процес. Такива са ревизионните актове, съставени по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), докладите по чл. 19 от ЗДФИ и одитните доклади по чл. 56 от ЗСП. Макар и съставени в друго производство, тези писмени доказателствени средства обаче не се ползват с презумирана формална доказателствена сила, тъй като обективната истина в наказателното производство може да се разкрива само и единствено по реда и със средствата, предвидени в НПК.

Тези документи могат да бъдат ценени като доказателствен материал само съчетано с други доказателства, събрани по установения ред. Посочените в чл. 127, ал. 1 от НПК доклади се проверяват и преценяват като доказателствен материал по реда на НПК още в досъдебното производство. Разпоредбите на чл. 19 от ЗДФИ и чл. 58 от ЗСП (тук законодателят погрешно е посочил чл. 56 от ЗСП, която грешка се предвижда да бъде отстранена в изготвен от Министерството на правосъдието законопроект) предвиждат, че при наличие на данни за извършено престъпление, тези доклади заедно с материалите към тях се изпращат на прокуратурата. Следователно те се проверяват и оценяват със способите и средствата на наказателното производство, а не се приобщават механично към доказателствения материал.

Още през 2010 г. при предишно изменение на НПК в писмените доказателствени средства по чл. 127, ал. 1 от НПК бяха включени и други документи, включително докладите и приложенията към тях документи относно разследванията на Европейската служба за борба с измамите. В чл. 9, т. 2 от Регламент № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 г. относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF), се предвижда, че докладите от разследване представляват допустими доказателства в административното и съдебното производство на държавите членки, където използването на тези доказателства е прието за необходимо, по същия начин и при същите условия, които важат за административните доклади, изготвени от инспектори на националната администрация. Регламентът има пряко и непосредствено действие и не налага законодателна намеса на държавата членка, но макар и в обратен ред на приравняване българският законодател се е позовал на тази възможност в регламента, за да добави при последното изменение на

чл. 127 от НПК и ревизионните актове, и докладите на вътрешни контролни институции като Сметната палата и Държавната финансова инспекция.

Изложените доводи за нарушаване на конституционното задължение на съдилищата по чл. 121, ал. 1 да осигуряват равенство и условия за състезателност са неоснователни, защото в съдебната фаза на процеса доказателствените материали се събират, допускат и проверяват под ръководството на съда. Страните в процеса имат равни възможности да изискват от съда събиране и проверка на всякакви доказателства, да изискват спазване на всички законови изисквания относно допускането, събирането и прилагането на писмени доказателствени средства. Това осигурява равни възможности на страните в съдебния процес да влияят на оценката на съда, който формира вътрешното си убеждение въз основа на събраните доказателства не само по искане на страните, но и по свой почин. Прилагането на служебното начало при събирането на доказателства е гаранция за спазване на конституционното изискване съдебното производство да осигурява разкриване на обективната истина. Вътрешно убеждение съдът може да формира само като изследва всички доказателства по делото обективно, всестранно и пълно.

При положение че оспорената законова уредба не придава по-голяма доказателствена сила на ревизионните актове, на докладите по чл. 19 от ЗДФИ и на одитните доклади по чл. 56 от ЗСП и че те нямат самостоятелно значение, а се преценяват съвместно с останалите доказателства, както и че съдът може служебно да събира други доказателства няма основание твърдението за нарушаване на изискването за осигуряване на равенство и условия за състезателност в процеса.

Член 6, т. 1 от КЗПЧОС прогласява правото на справедлив съдебен процес. Допустимостта и оценяването на доказателствата не са предмет на уредба в КЗПЧОС и затова Европейският съд по правата на човека оставя тази преценка на националното законодателство. В своята практика ЕСПЧ винаги разглежда процедурата по конкретно наказателно дело, за да прецени дали е нарушено правото на справедлив съдебен процес, т.е. приема, че правоприлагането по конкретно дело следва да осигури спазването на правото на справедлив съдебен процес, а не създаването на изрични гаранционни норми във вътрешното законодателство на страните. ЕСПЧ приема, че основен аспект на правото на справедлив процес е, че наказателното производство, включително процедурните му елементи, трябва да бъде състезателно и да съществува равенство между обвинението и защитата по отношение на процедурните средства. По наказателни дела правото на състезателен процес означава, че както на обвинението, така и на

защитата трябва да бъде дадена възможност да се запознаят с представените от противната страна доказателства и да вземат становище по тях.

Според Решение на ЕСПЧ от 24.06.2003 г. по Делото „Доусет срещу Обединеното кралство“: „Европейският съд няма за функция да решава дали това е било строго необходимо, тъй като по общо правило задача на националните съдилища е да преценяват представените пред тях доказателства. Задачата на Съда е да установи дали следваната процедура за вземане на решение във всеки отделен случай е била съобразна, доколкото е възможно, с изискванията на състезателното производство и равенството на процедурните правила и дали е включвала адекватни гаранции за защита интересите на обвиняемия.“

В този смисъл и Решение на ЕСПЧ от 5.12.2002 г. по Делото „Кракси срещу Италия“: „Съдът напомня, че допустимостта на доказателствата е въпрос преди всичко на вътрешното законодателство и че по принцип националните съдилища са тези, които преценяват събраните доказателства.....Задачата, която Конвенцията му е поставила, не е да се произнася дали дадени свидетелски показания основателно са били приети като доказателства, нито дали са били достатъчни, за да обосноват осъждане, а да изследва дали производството, разгледано в целостта му, включително начинът на представяне на доказателствата, е имало справедлив характер.“

Аналогични са изложените доводи и в Решение от 27.10.2004 г. по Делото „Едуардс и Луис срещу Обединеното кралство“; Решение от 16.02.2000 г. по Делото „Роу и Дейвис, Джаспър и Фит срещу Великобритания“ и др.

При положение че няма установен задължителен международен стандарт относно допустимостта на доказателствата, неоснователно е твърдението за несъответствие на разпоредбата на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно от НПК, с чл. 6 от КЗПЧОС. В НПК се съдържат достатъчно норми, които осигуряват правото на справедлив процес, а тяхното конкретно правоприлагане е критерий за оценка от ЕСПЧ дали е спазено това право.

2. Относно твърдението за противоречие на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от НПК с чл. 4, ал. 1, чл. 6, ал. 2 и чл. 119, ал. 3 от Конституцията:

В искането на пленума на ВКС се твърди, че възлагането на специализирания наказателен съд да разглежда дела, извършени от определени категории субекти, му придава характеристика на извънреден съд. Твърди се, че компетентността на специализираните съдилища може да се определя единствено по предметен критерий, свързан с правната

квалификация на деянието, а установяването на по-кратък срок за насрочване на разпоредителното заседание представлява недопустимо отклонение от общоустановените процесуални правила. Според ВКС тази уредба противоречи на забраната за създаване на извънредни съдилища по чл. 119, ал. 3 от Конституцията, на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 и на принципа за равенство на гражданите пред закона по чл. 6, ал. 2 от Конституцията.

Конституцията не определя изисквания и не дава определение на извънредните и специализираните съдилища. Конституционният законодател в чл. 119, ал. 3 забранява създаването на извънредни съдилища, а в чл. 119, ал. 1 посочва както общи, така и специализирани съдилища, които осъществяват правораздаването. Специализирани съдилища, посочени на конституционно ниво, са военните съдилища и Върховният административен съд, като с чл. 119, ал. 2 от Конституцията се допуска създаването със закон и на други специализирани съдилища. С чл. 133 от Конституцията се възлага на законодателя със закон да уреди организацията и дейността на съдилищата. Затова създаването и функционирането на специализираните съдилища е въпрос на законодателна целесъобразност при спазване на изискването те функционално и организационно да не се различават от общите съдилища. Така според мотивите на Конституционния съд в Решение № 22 от 1998 г. по к.д. № 18 от 1998 г.:

„Следователно по смисъла на Конституцията специализираните съдилища са част от целокупната съдебна система. Те не са съдилища само от функционално гледище, т.е. защото са им възложени правораздавателни функции, а съдилища и от организационно гледище, защото за съдиите от тях важат същите изисквания и статут, които важат и за съдиите от общите съдилища. Те се избират от Висшия съдебен съвет и са несменяеми, както съдиите от общите съдилища.”

Специализираният наказателен съд е част от действащата съдебна система, той извършва като общите съдилища същинска правораздавателна дейност с всички определящи тази дейност признаци, както са посочени в мотивите на Решение № 6 от 2008 г. по к.д. № 5 от 2008 г.

В Решение № 10 от 2011 г. Конституционният съд прие, че създаването и функционирането на специализирания наказателен съд е в съответствие с Конституцията, защото „Особено съществено, за да не бъде определен специализираният наказателен съд като извънреден и да отговаря на изискванията за безпристрастност и независимост, е, на първо място, той да прилага общоустановените правила, които се съдържат в материалните и процесуалните закони, които прилагат общите съдилища, и, на второ място –

условията и редът за назначаване на съдиите в него да са същите, прилагани при назначаване на съдиите в цялата съдебна система.“

В оспорената разпоредба на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от НПК се предвижда, че на специализирания наказателен съд са подсъдни делата за престъпления, посочени изчерпателно в разпоредбата и извършени от лица, заемащи изрично посочена публична длъжност.

Подсъдните на този съд дела са за престъпления, осъществяващи съставите на длъжностно присвояване; документна и компютърна измама; общи стопански престъпления, извършени от длъжностно лице; общи стопански престъпления, свързани с получаване на имотна облага или неправомерен доход; престъпления против паричната и кредитната система; изпиране на пари; други престъпления срещу финансовата система; престъпления по служба; престъпления против правосъдието; подкуп; документни престъпления. По най-общ признак тези престъпления може да се определят като корупционни престъпления.

В Конвенцията на ООН срещу корупцията (ратифицирана със закон, приет от 40-ото Народно събрание на 3 август 2006 г., обн., ДВ, бр. 66 от 15 ноември 2006 г.) като водещ принцип, изведен в нейния преамбюл, е посочено укрепването на способността на държавите в посока борба с корупцията чрез изграждане на институции. Нормата на чл. 36 от Конвенцията предвижда за всяка държава – страна по Конвенцията, в съответствие с основните принципи на правната си система да гарантира съществуването на орган или органи, или лица, специализирани в борбата с корупцията чрез правоприлагане. В насоките по приложението на самата Конвенция, издадени от Службата на ООН по наркотиците и престъпността, е посочено, че текстът на чл. 36 е задължителна разпоредба за страните по Конвенцията, но поставяйки акцент върху правоприлагането, държавите сами избират дали да създадат специален орган, който да отговаря изключително за корупцията, или да осигурят специализирани експертни познания в рамките на съществуващите структури - прокуратурата и/или съдилищата.

Затова делата за корупционни престъпления, извършени от лица, заемащи висша публична длъжност като народен представител, министър, съдия, прокурор, областен управител и др., са със значим обществен интерес не само във вътрешен аспект, а и с оглед на изпълнение на международни задължения на българската държава. Затова законодателят е преценил за необходимо да възложи тяхното разглеждане от специализирания наказателен съд. С определянето на тази подсъдност не се придава извънредност на специализирания наказателен съд, защото няма никаква аналогия (каквато се прави в искането на пленума на ВКС) с уредбата в Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане на

България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея (наредба-закон). Народният съд е бил извънреден съд, защото според наредбата-закон:

- е прилагал наказателно-материални норми, на които се дава обратна сила – обявяват за престъпления деяния, извършени през периода от 1.01.1941 г. до 9.09.1944 г., които към момента на осъществяването им не са били обявени за престъпни (чл. 2);

- създаден е като съд за съдене на извършителите (още в наименованието на наредбата-закон, наречени „виновници” в нарушение на презумпцията за невиновност), действащ през определен период от време (до 31 март 1945 г. – чл. 9) успоредно със съществуващите съдилища, т.е. с определени по време правомощия;

- чрез бърза и извънредна, различна от общата съдебна процедура, е постановявал присъди дори срещу починали лица (чл. 4);

- по извънреден начин чрез политическа намеса са били назначавани съдии и прокурори, включително лица без юридическо образование (народни съдии, избрани от областните комитети на Отечествения фронт; съдии, назначени от министъра на правосъдието; обвинители, назначени от Министерския съвет – чл. 5 и чл. 6);

- постановените присъди не са могли да се обжалват и се е предвиждало незабавното им изпълнение (чл. 10);

- присъдите са издадени при нарушаване основните принципи на наказателното производство: равенство на страните в процеса, състезателност, разкриване на обективната истина, презумпция за невиновност и т.н.

Тази характеристика на Народния съд като извънреден съд няма нищо общо с функционалното и организационното положение на специализирания наказателен съд и затова направената в искането на ВКС аналогия е напълно неоснователна.

Функционално сега действащите специализирани съдилища в България са определени както по предметен критерий на делата, които разглеждат (административните съдилища), така и с оглед качеството на субекта – извършител на съответното деяние (военните съдилища).

Софийският градски съд разглежда дела както с оглед на предмета (делата за престъпления по чл. 35, ал. 2 от НПК, по които окръжният съд е първа инстанция), така и с оглед на субекта (делата по чл. 35, ал. 3 от НПК за престъпления от общ характер, извършени от съдии, прокурори и следователи, от други лица с имунитет, както и от членове на Министерския

съвет, освен ако не се прилагат особените правила на глави тридесет и първа и тридесет и първа „а“).

Няма основателни аргументи за поддържане на тезата, че такава смесена подсъдност е конституционно допустима за общ съд, но се превръща в извънредност, когато се отнася за специализиран съд. Съмнения за противоконституционност на разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НПК не се изразяват в искането, тя никога не е била оспорвана и преди пред Конституционния съд.

Няма конституционна пречка специализираният наказателен съд да разглежда дела при съчетаване на двата критерия – както с оглед предмета, така и с оглед субекта. Такава уредба е въпрос на законодателна целесъобразност. Напълно относими към оспорваната уредба са мотивите на Решение № 10 на Конституционния съд от 2011 г. по к.д. № 6 от 2011 г.: „Законодателят е преценил, че посочените дела за престъпления по ал. 1 и 2 на чл. 411а от НПК трябва да се разглеждат от този съд предвид тяхната сложност и необходимостта да се предвидят ефикасни мерки срещу тези престъпления. Какви конкретно дела са включени в материалната компетентност на специализирания наказателен съд, е въпрос на държавна политика и законодателна целесъобразност, а не на конституционосъобразност, поради което Конституционният съд не преценява обхвата на неговата подсъдност, както и необходимостта и полезността на съда.“

Предметната и субектната подсъдност в оспорваната разпоредба са точно определени чрез изрично и изчерпателно изброяване както на видовете престъпления, така и на длъжностното качество на техните извършители. Това е допустимо от Конституцията. Доводи за такъв извод се съдържат в горесцитираното Решение № 10 на Конституционния съд: “Обединяването на дела за множество престъпления, извършени от едно лице, е напълно възможно и по отношение на специализирания наказателен съд, но само в случаите, когато всички, извършени от подсъдимия престъпления, са измежду изброените в чл. 411а, ал.1 и 2 НПК.“

Не се създават и специални процесуални правила в съществено отклонение от общите, защото установяването на по-кратък процесуален срок в чл. 411д, ал. 2 за насрочване на делото в разпоредително заседание не е прецедент в наказателното производство. Трайна практика в наказателнопроцесуалното ни законодателство е създаването на особени правила за някои дела в отклонение от общите правила, включително установяването на по-кратки срокове. Наименованието на част пета от НПК е именно „Особени правила“. В тази част от НПК законодателят създава такива особени правила за случаите на провеждане на бързо производство, на

незабавно производство, на съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция, при освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, при решаване на делото със споразумение.

Специализираният наказателен съд прилага същите процесуални правила като общите съдилища: еднакви са правата на участниците в наказателното производство; еднакви са правилата относно мерките за процесуална принуда; еднакви са доказателствените правила и процедури; еднакви са правилата за провеждане на съдебните заседания; присъдите и решенията на апелативния специализиран съд подлежат на контрол за законосъобразност от Върховния касационен съд.

В искането на пленума на ВКС се твърди, че разширяването на подсъдността на специализирания наказателен съд противоречи на конституционния принцип по чл. 6, ал. 2 за равенство на гражданите пред закона, защото за едни и същи престъпления в зависимост от подсъдността е възможно производството да е двуинстанционно или триинстанционно. В такава уредба няма противоконституционност, тъй като Конституцията не поставя задължително изискване за провеждане на триинстанционно производство за всички дела. Така според мотивите на Решение № 16 от 1998 г. по к.д. № 7 от 1998 г.:

„Предвид предмета на делото от значение е и един друг извод, който също може да бъде направен на основата на чл. 119, ал. 1 от Конституцията – че съдопроизводството (и по наказателни, и по граждански дела) е по принцип триинстанционно. Това следва от изброяването на съдилищата в чл. 119, ал. 1, което предпоставя и апелативното (въззивното), и касационното обжалване. Същевременно няма основания да се приеме, че конституционният текст постановява процесът да бъде винаги триинстанционен. Тълкуването на съответните конституционни разпоредби и преди всичко на чл. 119, ал. 1 не разкрива съществуването на конституционен императив в този смисъл. Ето защо Конституционният съд намира, че на триинстанционното производство трябва да се гледа като на принципно и преобладаващо разрешение, от което са възможни изключения по определени категории дела. В това отношение меродавни могат да бъдат съображения, също със значение на процесуални ценности, каквито са бързината на правораздаването, процесуалната дисциплина и процесуалната икономия“. И по нататък в същото решение: „Може да се стигне до положение, при което осъдени за еднакви престъпления ще се окажат в различно положение от гледище на възможността да обжалват присъдата по касационен ред. Такова положение не е конституционно недопустимо от гледна точка на равенството пред закона (чл. 6, ал. 2 от Конституцията),

защото то се явява резултат на индивидуализацията на наказанието, която изключва еднаквост на фактическите и правните условия, а не е следствие от предоставянето или непредоставянето на дадена възможност на основата на някои от признаците, изброени в чл. 6, ал. 2 от Конституцията".

Установяването на обективната истина се отнася до правилното установяване на фактите, които са от значение за изхода на делото, а не зависи от броя на инстанциите, както и няма конституционно изискване всяко дело да подлежи на касационен контрол и да се разглежда триинстанционно.

Затова не е противоконституционна уредба, според която дела за еднакви престъпления в едни случаи се разглеждат двуинстанционно, а в други случаи – триинстанционно. Спазването на конституционния принцип по чл. 6, ал. 2 за равенството пред закона не е равнозначно на еднаквост за всички субекти на едно право или задължение. От друга страна, възможността за разглеждане на делата по чл. 411, ал. 1, т. 4 от НПК на три инстанции е още един аргумент, изключващ тезата за извънредност на специализирания наказателен съд.

Като друг аргумент за извънредност на специализирания наказателен съд в искането на пленума на ВКС се сочат разпоредбите на:

- чл. 107б от ЗСВ относно правомощието на председателя на Апелативния специализиран наказателен съд да командирова при определени условия освен съдия от специализирания наказателен съд, и съдия от друг окръжен или апелативен съд с ранг на съдия във ВКС;

- чл. 233, ал. 6 и чл. 345, ал. 5 от ЗСВ относно уредбата за получаване на допълнително възнаграждение по утвърдени от съответната колегия правила за индивидуална оценка на резултатите от дейността.

В искането на пленума на ВКС се твърди, че в тези разпоредби на ЗСВ се създават различни правила от правилата за другите съдилища относно командироването и допълнителното възнаграждение, които поставят в привилегировано положение председателят на Апелативния специализиран съд, съдиите и прокурорите от специализираните съдилища и прокуратури. Тяхното съответствие с Конституцията обаче не се оспорва пред Конституционния съд.

Твърдението за противоконституционност на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от НПК чрез аргументи от законова уредба, чието съответствие с Конституцията не се оспорва, е неоснователно и необосновано. Още повече, че Конституционният съд вече е приел за съответна на Конституцията уредбата за по-високите възнаграждения на съдиите в специализирания наказателен съд с аргумента, че това е въпрос на законодателна целесъобразност,

„защото чл. 133 от Конституцията предоставя на законодателя да уреди въпроса с възнагражденията на работещите в органите на съдебната власт.“

При това положение разпоредбите на чл. 107б, чл. 233, ал. 6 и чл. 345, ал. 5 от ЗСВ са извън предмета на конкретното конституционно дело и не следва да се обсъждат.

Предвид изложените съображения считаме, че искането на пленума на Върховния касационен съд за установяване на противоконституционност на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно, и на чл. 411а, ал. 1, т. 4 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), както и за произнасяне за съответствие на чл. 127, ал. 1, предложения предпоследно и последно от НПК, с чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

ЗА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Гомислав Дончев)